Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl stížnost soukromých žalobců do rozhodnutí soudu zrušovacího ze dne 22. října 1937, jímž byl rozsudek krajského soudu v M. ze dne 1. března 1937 v části obžalovaného A. odsuzující jako zmatečný podle § 290 tr. ř. zrušen a obžalovaný podle § 259, čís. 1 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přestupek podle § 4 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n.

Důvody:

Nahoře uvedeným rozhodnutím soudu zrušovacího byl z příčiny zmateční stížnosti obžalovaného zrušen vpředu zmíněný rozsudek krajského soudu v M. podle § 290 tr. ř. z povinnosti úřední, pokud byl obžalovaný rozsudkem první stolice uznán vinným přestupkem podle § 4 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n., a obžalovaný byl podle § 259, č. 1 tr. ř. zproštěn obžaloby vznesené naň pro uvedený přestupek, poněvadž ze spisů bylo zjištěno, že soukromí žalobci nedodrželi lhůtu v § 112, odst. 2 tr. ř. vytčenou, čímž došlo k zániku stihacího práva.

Proti tomuto rozhodnutí podávají soukromí žalobci stížnost dovozujíce, že usnesení o uzavření přípravného vyšetřování bylo prý právnímu zástupci soukromých žalobců doručeno dne 29. srpna 1936 a nikoli dne 27. srpna 1936, byť i je posléz uvedený den uveden na zpátečním lístku.

Stížnost soukromých žalobců bylo odmítnouti jako nepřípustnou, poněvadž trestní řád nemá ustanovení, podle něhož by bylo přípustno napadati opravným prostředkem rozhodnutí, jímž soud zrušovací rozhodl o zmateční stížnosti.

Jen mimochodem se upozorňují stěžovatelé na to, že soud zrušovací zařídil před svým rozhodnutím šetření o tom, zda byla lhůta, o niž jde, skutečně zmeškána (§ 6 zák. čís. 3/1878 ř. z.) a že okresní soud ve V. úředním záznamem zjistil, že koncipient Dr. N. přijal dotčené usnesení dne 27. srpna 1936 a že datum »28./8« ve výpravním razítku spočívá na nedopatření.

Čís. 6092.

Poměr zločinu podle § 99 tr. zák. k přestupku urážky podle § 1 zákona o ochraně cti.

U vyhrůžky zlým nakládáním rozlišuje skutkovou podstatu těchto trestných činů po stránce subjektivní zlý úmysl pachatelův (u zločinu podle § 99 tr. zák. úmysl uvésti ohroženého ve strach a nepokoj, u přestupku urážky podle § 1 zákona o ochraně cti úmysl projeviti ohrožencmu nevážnost).

(Rozh. ze dne 4. ledna 1938, Zm II 546/37.)

Srov. rozh.: č. 102, 474, 4201 Sb. n. s., č. 147, 148 Sb. min. spr.

Obžalovaný se dožadoval na faráři N. 5 Kč; farář, poněvadž mu obžalovaný nedlouho předtím v hostinci hanebně vynadal, mu neodpověděl a vyzval svoji hospodyni, aby s obžalovaným jednala. Když hospodyně obžalovaného odmítla, přistoupil obžalovaný k faráři a mávaje nad hlavou zdviženou holí, vyhrůžně se na něho rozkřikl: »Běž nebo ti třísknu!« Farář, znaje obžalovaného jako nebezpečného násilníka, poslal kolem jdoucího chodce pro četníka. Když to obžalovaný slyšel, opustil faru stále šermuje holí a křiče: »No, však my se ještě sejdeme!« N a l é z a c í s o u d uznal obžalovaného vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák.

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného, napadený rozsudek zrušil jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu k opětnému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a), pokud se týče 10 tr. ř., je důvodná.

Pokud zmateční stížnost po stránce objektivní popírá způsobilost vyhrůžky podle §§ 98, písm. b) a 99 tr. z. předpokládanou, není provedena podle zákona, poněvadž se tu proti předpisu § 288, odst. 2, č. 3 tr. ř. nedrží rozsudkových zjištění. Stížnost totiž vychází v této souvislosti z pouhého výroku »běž nebo ti třísknu«, kdežto obžalovaný podle rozsudkových zjištění vyhrožoval faráři zároveň i zdviženou holí, jíž šermoval ještě v době, kdy z fary odcházel. Že ani za takových okolností nebyla vyhrůžka stěžovatelova způsobilá vzbuditi ve faráři důvodnou obavu, zmateční stížnost nedoličuje.

Naproti tomu je zmateční stížnost v právu, pokud rozsudku vytýká, že se vůbec nezabývá subjektivní stránkou skutkové podstaty. Rozsudek se skutečně ani slovem nezmiňuje o otázce, zda obžalovaný pronesl vyhrůžky v úmyslu uvésti faráře ve strach a nepokoj. Rozsudek měl tuto subjektivní otázku zkoumati tím pečlivěji, ježto u vyhrůžky zlým nakládáním, pokud jde o subjektivní stránku skutkové podstaty, právě tento úmysl rozlišuje skutkovou podstatu zločinu nebezpečného vyhrožování podle § 99 tr. z. od přestupku urážky podle § 1 zákona o ochraně cti, který po stránce subjektivní vyžaduje jen úmysl projeviti ohroženému nevážnost. Nalézací soud měl tedy uvažovati, zda tu šlo o pouhý výbuch zlosti spojený s projevem nevážnosti, či o jednání skutečně ovládané úmyslem uvésti ohroženého ve strach a nepokoj, tedy úmyslem, aby v napadeném byl vyhrůžkou vyvolán vyšší stupeň tísnivého pocitu z nastávajícího vážného zla (rozh. č. 102, 4201 Sb. n. s.). Při řešení této otázky nutno přihlížeti ke všem okolnostem případu, najmě i k duševnímu stavu, v němž obžalovaný byl v době činu (podnapilost, rozčilení) a k druhu trestných činů, pro které byl obžalovaný již potrestán.

Poněvadž napadený rozsudek úplně opominul zabývati se nezbytnou subjektivní náležitostí skutkové podstaty zločinu § 99 tr. z., je stižen hmotněprávním zmatkem podle § 281, č. 9 a) tr. ř.; bylo proto zmateční

stížnosti vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a hledíc k tomu, že rozsudek neobsahuje skutkových zjištění, na jejichž podkladě by mohl soud zrušovací ve věci samé rozhodnouti, věc vrátiti soudu nalézacímu k opětnému projednání a rozhodnutí (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.).

Dojde-li nalézací soud při novém projednání věci k úsudku, že subjektivní stránka skutkové podstaty zločinu podle § 99 tr. z. není dána, bude faráři N. na vůli, aby se včas domáhal potrestání obžalovaného pro pro přestupek podle § 1 zákona o ochraně cti (§ 17, odst. 2 zák.).

Čís. 6093.

Za krádež spáchanú po živnostensky (z remesla) — § 49, odst. 2, čís. 3 tr. nov. — treba označiť i také krádeže, ktoré síce nie sú výlučným prameňom obživy ich pachateľa, keď však zo zistených skutočností (počtu krádeží, častého ich opakovania, rovnakého spôsobu ich prevádzania a pod.) treba súdiť, že sa pachateľ zaoberá krádežami s úmyslom, aby takto získal aspoň čiastočný prameň svojej výživy.

Predmety uvedené v § 488, odst. 1 tr. p. neľze zabaviť podľa § 61 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 4. januára 1938, Zm III 621/37.)

Obžalovaná, už mnohokrát trestaná pre krádeže a zaoberajúca sa nimi po živnostensky, odcudzila niekoľko obchodníkom na trhu textílie v hodnote 618 Kč. Súdy nižších stolíc uznaly ju vinnou zločinom krádeže podľa §§ 333, 335 tr. zák., kvalifikovaným podľa § 338 tr. zák. a § 49, odst. 2, čís. 3 tr. nov. Dotyčne odcudzených predmetov, ktoré boly četníctvom u pachateľky najdené a zaistené ako trestné znaky, vyslovily, že sa podľa § 61 tr. zák. zabavujú a po pravoplatnosti rozsudku budú vydané oprávneným osobám.

Najvyšší súd zmätočnú sťažnosť obžalovanej zčasti odmietol, zčasti zamietol; z úradnej povinnosti zrušil podľa § 33, odst. 1 por. nov. rozsudky oboch súdov nižšieho stupňa z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 2 tr. por. vo výroku, ktorým boly podľa § 61 tr. z. zabavené trestné znaky, a tento výrok pominul.

Z dôvodov:

Dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. por. uplatňuje sťažovateľka námietkou, že jej trestný čin bol nesprávne kvalifikovaný podľa § 49, odst. 2, č. 3 tr. nov., lebo sťažovateľka pracuje ako manželka maloroľníka na roliach a trestné činy pácha iba príležitostne, keď náhodou prijde na jarmok alebo trh. Z tejto námietky je zrejmé, že podľa názoru sťažovateľky bola by popieraná kvalifikácia daná iba vtedy, keby krádeže boly výlučným prameňom prostriedkov pachateľových na výživu. Taký názor však je nesprávny. Za krádež spáchanú po živnostensky (z remesla) treba podľa stálej judikatúry najvyššieho súdu označiť i také krá-